

MAAILMASSA MUTTA EI MAAILMASTA II

Väinö Hotti

Olemus ratkaisee

”Te **ollette** maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi. Te **ollette** maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä” (Matt.5:13,14).

Uskovan vaikutus ympäröivään maailmaan ei riipu ensi sijassa hänen ”teoistansa”, vaan ratkaisevaa on hänen olemuksensa (**substanssi**). ”*Maailmalla on tarkka nenä!*” (Paavo Ruotsalainen, Oravala, Erämaan profeetta, s.277).

Olemuksen sisältö

1. Uudestisyntyminen

”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: **joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa**” (Joh.3:3).

2. Uusi luomus

”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin **hän on uusi luomus**; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2. Kor.5:17).

3. Pyhityselämä

”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! **Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?** Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman” (Room.6:1-4).

4. Ekklesia – rakkaus Herran omiin

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. **Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus**” (Joh,13;34,35).

”*Kun ollaan Kristuksessa niin ei vain häntä lähellä, vaan myös kaikkia niitä, jotka ovat hänessä. Totisen viinipuun oksat eivät ole vain rungon yhteydessä, vaan toistensakin*” (Niilo Tuomenoksa, Valkoiset synnit, s.78).

Uskoton morsian

Vallalla olevan käytännön mukaan Kristuksella on monta morsianta, "heilaa"; Kristuksesta on tehty "moniavioinen"!

"Sanottu on: Jos mies lähettää pois vaimonsa ja tämä menee hänen luotansa ja joutuu toisen miehen vaimoksi, saako se mies enää tulla hänen luokseen? Eikö se maa tule saastutetuksi? Mutta **sinä olet harjoittanut haureutta monen ystävän kanssa**, ja sinäkö saisit palata minun luokseni! sanoo Herra. Nosta silmäsi kukkuloihin ja katso: missä ei olisi sinua maattu? Teitten vieressä sinä istuit heitä odotellen, niinkuin arabialainen erämaassa, ja saastutit maan haureellisella menollasi ja pahuudellasi" (Jer.3: 1,2).

"Mutta niinkuin vaimo on uskoton puolisollessa, niin **olette te, Israelin heimo, olleet uskottomat minulle**, sanoo Herra" (Jer.3:20).

Lopunajan seurakuntaportto

Lopunajan seurakunta integroituu maailman kanssa ja muodostaa sen kanssa **sybioosin**. Syntyy MAAILMANKIRKKO!

"Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa, ja puhui minulle sanoen: "Tule, minä näytän sinulle sen **suuren porton** tuomion, joka istuu paljojen vetten päällä, hänen, **jonka kanssa maan kuninkaas ovat haureutta harjoittaneet ja jonka haureuden viinistä maan asukkaas ovat juopuneet**". Ja hän vei minut hengessä erämaahan. Siellä minä näin naisen istuvan helakanpunaisen pedon selässä; peto oli täynnä pilkkaavia nimiä, ja sillä oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä ja piti kädessään kultaista maljaa, joka oli täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa riettauksia. Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi, salaisuus: "Suuri Babylon, maan porttojen ja kauhistuksien äiti". Ja minä näin sen naisen olevan juovuksissa pyhien verestä ja Jeesuksen todistajain verestä; ja nähdessäni hänet minä suuresti ihmettelin" (Ilm.17:1-6).

Identiteettikriisi

Seurakunta on kadottanut oman sanomansa. Se tyytyy **ulvomaan yhdessä susien kanssa**. Tänäpä on paljon uskonnollisuutta, mutta vähän elävää uskoa. Vallalla on "positiivinen uskonnollisuus" ja "kädennostokristillisuus". Vanhanaikainen "katumus- ja parannuskristillisuus" ovat pitkälti tuntemattomia. Raamatullinen ilosanomakristillisuus on vaihtunut "siirappikristillisyydeksi".

Toisaalta aikamme kristillisyyden on touhukasta MARTAN KRISTILLISYYTTÄ, **sosiaalista kristillisyyttä**. Tässä taas on yhtymäkohta maailmaan; maailma ei halua kuulla mitään parannuksesta ja uudestisyntymisestä, mutta ”kätten evankeliumi” on sille hunajaa.

Kun kristillisyyden pohjana ei ole sydämen särkyminen ja murtuminen, todellinen yhteys Kristukseen puuttuu. Kun oikea seurakunta (EKKLESIA) on Kristuksen ruumis, yhteys tähän on myös olematon. Sitä vastoin seurakunta ”huoraa maailman kanssa”.

Seurakunta menee KAKSIN KÄSIN MAAILMAAN (sitä parantamaan). MAAILMAA EI TULE KUITENKAAN PARANTAA, VAAN EVANKELIOIDA!

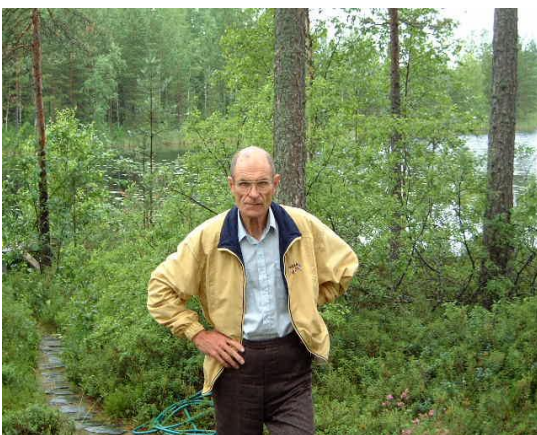
”Älä ole liian kerkeä panemaan käsiäsi kenenkään päälle, äläkä antaudu osalliseksi muiden synteihin. Pidä itsesi puhtaana” (1. Tim.5:22).

Tänään maailmaa ei evankelioida, vaan flirttaillaan sen kanssa. Tämä taas merkitsee HUORUUTTA!

”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti” (Matt.28:18-20).

Perusteena yhteiseloon maailman kanssa käytetään väittämää: täten **vaikutetaan**. Tämä ei ole kuitenkaan Raamatun neuvo. Evankelioiminen tapahtuu ainoastaan siten, että uskovat elävät pyhää elämää ulkopuolella maailman saastutusten!

Toinen merkittävä evankeliumin eteenpäin viemiseen vaikuttava tekijä on uskovien **keskinäinen yhteys:**

AARO LEIKKARI

”Me kuulemme uudelleen ja uudelleen toistetavan: ”Herätystä ei tule ilman rukousta”. Totta. Mutta joudumme kipua tuntien kysymään: ”Miksi herätys viipyy, vaikka rukoillaan”? Miksi Sanassa luvatut tunnusteet ja ihmeet viipyvät, vaikka rukoillaan? Olemmeko unohtaneet, että Jeesus lupasi rukousvastauksen niille, jotka kuuliainsina Hänen Sanalleen pysyvät Hänessä. Se on rakkauden mitta. Pyhä Henki on tullut. Seuraamme Hänen johdatustaan. Jos niin tapahtuu, ”on oleva yksi lauma ja yksi paimen” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s.168)

”Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä,

Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin **että maailma uskoisi**, että sinä olet minut lähettänyt. (Joh.17:20-23).

Yhdyskunta maan päällä

”Mutta **meillä on yhdyskuntamme taivaissa**, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi” (Fil.3:20).

Lopun ajan luopiokristitty on hylännyt muukalaisuuden - HÄNEN YHDYSKUNTANSA ON MAAN PÄÄLLÄ!

MENKÄÄ KAIKKEEN MAAILMAAN

”Ja hän sanoi heille: ”**Menkää kaikkeen maailmaan** ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen” (Mark.16:15,16).

Sulautuminen

Maailman ja seurakunnan välinen raja on hävinnyt tyystin. Tämä kehitys alkoi 300 – luvulla, jolloin kristinuskosta tuli Rooman valtionuskonto. Kirkko ei voinut vastustaa ”valtakiusausta”. Maailma ja kansankirkko ovat käytännössä sama asia.

”*Älä vain suruttomia pane Herran töihin*” (Paavo Ruotsalainen, Oravala, Erämaan profeetta, s.267).

”**Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta**” (Room.12:2).

LASSE MARJOKORPI

”Kristityille osoitettu kehoitus maailmaan menemisestä on osoittautunut katteettomaksi, kun siihen tavallisesti on liittynyt miltei täydellinen vaikeneminen siitä tosiasista, että suurin osa kirkon jäsenistä on ilmeisesti epäuskoisia, ts. sitä maailmaa, jolle evankeliumi olisi vietävä. Niille ihmisille, jotka kenties sattumalta ovat poikenneet kirkkoon, on saarnatuolista kuultu kehoitus maailmaan menemisestä tyhjääkin tyhjempi fraasi. Kirkkomme toiminnalle näyttää olevan tunnusomaista toisaalta yritteliäisyys ja puuhailu aloilla, jotka vaivoin ovat selitettävissä sen tehtäviin kuuluviksi, ja toisaalta ennennäkemätön haparointi oman tehtävänsä toteuttamisessa uusien virtausten keskellä” (Marjokorpi, kirkon kuoleman sairaus, s.42).

Mikä on maailma?

Mikä on maailma, johon uskovan tulisi viedä evankeliumi? Kansankirkossa tämä on ”visainen kysymys”. Siellä ovat ”puurot ja vellit” autuaallisesti sekaisin.

”Hurskaat taas puolestaan sanovat maailmaa – niin - ´maailma` ei Pyhässä Raamatussa merkitse vain julkijumalattomia rikollisia, vaan niitäkin, jotka ovat hyvin vilpittömiä, hyvin viisaita ja hyvin pyhiä – perkeleen lapseksi, joka tarkkaan seuraa isänsä askeleita” (Luther, Gal.kirj. sel. ss.694,695).

Subjekti vai objekti?

Tämä on kansankirkossa olevalle ”tuhannen taalan” kysymys. Tähän on välttämättä saatava selvyys: **Olenko lähetyskäsken toteuttaja vai sen kohde?**

KENEN JOUKOISSA SEISOT, KENEN LIPPUA KANNAT! Jokaisen tulee Jumalan edessä tutkistella, mikä on hänen asemansa.

Pelastusvarmuus

Jokainen uskoon tullut saa sinetin sydämeensä siitä, että hänen uskonsa on oikea:

*”Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, **uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti**, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi” (Ef.1:13,14).*

*”Meidän pitää siis joka päivä päättävästi ponnistella varmuudesta varmuuteen, **perin juurin hävittääksemme tuon tuhoisan valheluulon, joka on riivannut koko maailman: ´Eihän sitä ihminen tiedä, onko armossa´” (Luther, Gal. kirj. sel. s.452).***

Kahden maan kansalainen

Uskova on ”kahden maan kansalainen”; siten, että **TAIVAS KULKEE EDELLÄ:**

*”Vaan etsikää **ensin** Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan” (Matt.6:33).*

*”Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. **Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla**, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella” (Fil.3:7-9).*